

ZGODNJA DANIČA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 26. marcija 1897.

List 12.

Slavospev presveti Krvi.

(Prosto poleg nemščine.)

Spev veličastni v daljave se glasi,
Sladko veselje vse kinčaj, okraši.
Staro in mlado naj dans se raduje
Praznik praznuje.

Praznik, Krvi dragocene, ki lila,
Iz tisoč presvetih ran, s križa rosila,
O počesčena pobožno med nami,
S srcem, s solzami:

Adamov greh nas je pahnil v dolgove,
Temnim oblastim izdal nas v okove,
Adam nas novi — Zveličar trpeči
Reši, osreči.

Videl je Oče, daritev krvavo, —
Sina na križu, ki dal se je v spravo,
Ko je „dopolnjeno“ milo izustil,
In nam odpustil.

Kogar presveta Kri reši, omije,
Rešen je madežev vse hudobije,
Angeljsko krasen je, milost obseva
Zdaj ga Kraljeva!

O da bi milosti ne izgubili!
Srečno življenja tek kdaj završili;
Krasna, nebeška, — borilca-junaka —
Krona tam čaka.

Slava ti milostni Oče nebeški!
Sin, ki si Kri prelil za rod človeški,
Vnemaj ljubezen v nas, sveti Duh, pravo,
Za rajsko slavo! —

Radoslav.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju

knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

Ker je ljubil Jezus svoje,
ljubil jih je do konca.
(Jan. 13, 1.)

III.

Predragi v Gospodu!

Kdo ne bi spoznal ali ne hotel spoznati,
kako pomenljivo in poučno je to opravilo, s ka-
terim se posnema vzgled Vzveličarjev, zlasti
kadar ga ne izvršujejo ljudje navadnega stanu,
marveč najvišji dostojanstveniki, to pa onim, ka-
teri se odlikujejo edino le po visoki starosti, po
onemoglosti in po bogatem uboštvu.

1.) Jezus Kristus naš Gospod hoče sicer
spoznavan in češčen biti v vseh vernikih kot
udih svoje svete cerkve, posebno pa v prvih in
zadnjih, v najvišjih in najnižjih, v mogočnih in
slabih, v najbogatejših in najrevnejših, kateri ni-
majo druge pravice na zemlji, kakor pravico do
usmiljenja in do podpore. Saj je proglasil Jezus
obojne za namestnike svoje lastne osebe. Zastran
zapuščenih siromakov opominja namreč: „Kar-
koli ste storili kateremu teh mojih najmanjših
bratov, to ste storili meni.“ (Mat. 25, 40). Za-
stran mogočnežev pa je dejal Jezus svojim apo-
stolom: „Kdor vas posluša, mene posluša.“
(Luk. 10, 16). In sloviti apostol na-
rodov, sv. Pavel, opominja rekoč: „Bodite po-
korni svojim gospodarjem s strahom in trepetom,
kakor Kristusu.“ (Efež. 6, 5).

Tako torej hoče Kristus spoštovan in čislan biti v osebi visokih, ker izhaja od njega vsa oblast in vsa čast, in verno češčen in tolažen hoče biti v osebi ubogih, ker je sam kot ubožec hodil po Palestini, svoji domačiji, in ker je ves ubog in zapuščen umrl na Golgati. In ako so po izreku najslavnejšega cerkvenega učenika, sv. Avgustina, predstojniki glava, ubožci pa noge na duhovnem telesu Kristusovem, skazala je Marija Magdalena Jezusu večjo čast, da mu je mazilila noge, kakor da mu je mazilila glavo. Gotovo, v umivanju nog se kaže blagodejno poravnanje nasprotja med velikimi in malimi, katero je ustanovljeno sicer od Boga, katero pa vendar le prelahko vzbuja zavist: ker tu se ponižajo veliki k najmanjšim ter jim služijo in strežejo kakor Kristusu; mali pa v velikih časte in ljubijo Kristusa kot glavo človeštva. Pač ljubeznjiv nauk svete vere se nam kaže tu v živi podobi!

2.) Zelo poučna je nadalje velevažna okolnost, da umiva apostolom noge božji gostilnik, predno postavi najsvetejši zakrament altarja. S tem je nedvomno hotel svojim učencem in v njih vsem vernikom prav globoko v srce vtisniti nauk, da naj se pripravljajo za sv. obhajilo z največjo čistostjo srca, s premagovanjem samega sebe, s kesanjem, s ponavljanjem dobrih sklepov in namenov, posebno pa z zakramentom sv. pokore, v katerem se izbrisujejo grehi. Kristjani predragi, tudi vi se skrbno pripravite po odkritosrčni in skesani spovedi na vredni prejem sv. velikonočnega obhajila, da morete očiščeni na vesti in okrepcani na duši veselo obhajati vzvišeni praznik častitega vstajenja Gospodovega!

3.) Premišljevanja vredno je sicer vse, kar smo doslej prevdarjali, ali najbolj bistveno je premišljevanje dveh čednostij, kateri nam naš Gospod in Mojster Jezus Kristus glasno oznanjuje z umivanjem nog: dveh čednostij, pravim, katerih prva je podlaga, druga pa je krona krščanske popolnosti. Ona prva je poprej skoro neznana, a tudi sedaj mnogokrat ne prav spoznana, ker najtežavnejša krščanska čednost ponižnosti. Da, ako se Jezus v živi zavesti svojega božjega rodu, svoje nebeške vsemogočnosti in veličastnosti kleče poniža k nogam umrljivih ljudij, ki so se ravno še malo poprej prepirali za trohico revne časti (Luk. 22, 24), kdo bi tega najglobokejšega ponižanja najvišjega kralja sveta ne občudoval z najhvaležnejšim srcem, in kdo ne bi se navduševal za skrbno posnemanje čednosti, ki človeka tem više povzdiguje, čim globlje ga na videz ponižuje. „Je li mogoče,“ vpraša neki mnogo-skušen učitelj duhovnega življenja, „da ima še iskrico prevzetnosti v srcu, kdor čita ta dogodek

umivanja nog? Ako pa vendar ostane prevzet, je celo nevreden, da se imenuje kristjan.“ Vsi, duhovniki in verniki, vsi, vsi posnemajmo prav zvesto svojega nebeškega Učenika v ponižnosti, katera se dandanes pogosto pogreša, zato pa se pogreša tudi sveta pokorščina do oblasti, postavljene od Boga, katera je najmočnejša zaslonba človeški družbi.

(Konec prih.)

Herod.

(Dalje in konec.)

Nečistost oslabi voljo, ki potem hoče vedno le slabo, to je greh. Vsakemu poboljšanju se nečistnik ustavlja, ker ima voljo tako slabo, da se brez posebne pomoči božje ne more izkoptati iz tega blata. — Janez Krstnik je Herodu večkrat pridigoval in ga opominjal, naj pusti to nesramno življenje, in Herod ga je rad poslušal. A da bi bil spodil Herodijado od sebe, toliko moči ni imel, ampak nji na ljubo je dal Janeza umoriti, dasi je vedel, da je svet in pravičen mož. Jeden greh je rodil drugi greh, ta tretjega in tako je bila nepretrgana vrsta grehov, jeden hujši ko drugi. Tako je tudi še sedaj: veliko grehov ima svoj izvor v nečistosti.

Če pa je volja oslabela, tedaj je človek na tem, da zgubi pravo vero. Um ne spozna in ne razume več božjih resnic, volja noče več splovnati božjih in cerkvenih zapovedij. Nečistnik bi najraje videl, da bi ne bilo Boga, ker če pomisli, kaj ga čaka na nem svetu, se zgrozi in moral bi pustiti svoje dosedanje življenje. Ker pa tega noče, začne sovražiti Boga, ga tajiti. Premnogo je bogotajcev, ki so nečisto živeli in tudi marsikaka kriva vera je imela tu svoj izvor in začetek. Odpad od Boga in pa nečistost sta si sestrji, ki si med seboj pomagata v brezdno pogubljenja.

Nečistnik postane sčasoma tudi surov in nasilen. Herod se je ujezil, ko ni mogel iz Jezusa spraviti nobene besede, ko ga ni mogel pripraviti, da bi ustregel njegovi radovednosti s kakim čudežem. Pustil je, da so se njegovi dvorjani norčevali iz Sinu Božjega in še sam ga je dal obleči v belo oblačilo, da ga je tako zasramoval. Jezus je v svoji vsegavednosti vedel, da Herodu ni bilo do tega, da bi iz njegovih besed kaj dobrega zase povzel, in zato ni hotel biserov metati svinjam. Zato se pa drzne ošabni Herod zaničevati ga in ga proglasiti za slaboumnega. O tako na las podobni so pohotneži naših dnij Herodu. Pogosto se delajo, kakor bi hoteli nastopiti pravo pot, in tudi svete kraje in stvari in tudi svete osebe zlorablajo za svoje namene.

Če pa ne dobe strasti ustrežajočega odgovora, potem pa izgine vsa tista olikanost, s katero se ponašajo, ampak kolnejo in zasramujejo, da bi jih tudi najbolj surovi drvar v tem ne posekal. Surovost pohotnežev kaže se zlasti takrat, če srečajo kacega duhovnika. Takrat so jim polna usta najnesramnejših besedij. Bedaki mislijo, da s tem pokažejo svoje junaštvo. Pa veste kaj je temu vzrok? Duhovniki so jim živa vest, ki jim vedno očita njih pregrehe in zato jih kar videti ne morejo in zato lažejo o njih in jim lastne pregrehe na vrat obešajo.

Ta strast je naj bolj škodljiva človeškemu telesu, dasi se izgovarjajo, da to njih zdravje zahteva. Pa pogledimo v bolnišnice! Kdo zamore obstati smradu pri teh bolnikih? Za kako boleznijo bolehalo? Nečistost jim je to bolezen nakopala. Če že družega ne bi moglo odvrniti ljudij od nečistosti, morala bi jih ta posledica, če le še sebe kaj ljubijo. Kakšen odgovor bodo morali dati ti ljudje pred Bogom, ker so tako grdo zlorabljali svoje telo! Strašno!

To je nekaj posledic nečistosti. Kakor Herod ni mogel obstati brez Herodijade, tako tudi pri nas pohotneži ne morejo nič drugega brati, kar ni polzko, nič družega slišati, kar ni umazano, nič gledati, kar ni nenravno, nič govoriti, kar ni nečisto. In tako hočejo napraviti tudi sedanjost družbo. Ker se sami ne morejo ostresti teh spon, zavistno gledajo na druge, ki so tako srečni, da žive pošteno in čisto, in tudi te hočejo zastrupiti. Zlasti nedolžno mladino bi radi spravili pod oblast te hude strasti. Dobro vedo, da, če se to posreči, potem je slovenski narod pogubljen za čast in večnost. Če strup nečistosti pride v mlado kri, potem izgine čast in poštenje, vera in narodni čut: le nevera in uživanje ostane. Tak je tok v naših dneh. Bog varuj, da se nekane nekaterih pohotnežev ne uresniči!

Petje v cerkvi bodi — cerkveno!

V spomin X. občnega zbora cecilijanskega društva
v Ljubljani dne 19. novembra l. l.

»Sancta sancte tractanda sunt!«

(Dalje.)

Luther je, kot znano, zavrgel pravo daritev sv. maše. Vsa služba božja je zato pri njem odrevenela; postala je zgolj zunanost, formaliteta. Zato ni čudno, da je pri njem opravilo pri altari kmalu postalo postranska reč, a petje na koru — glavna reč. Znano pa je tudi, da je tudi Luther popolnoma vsako zvezo pretrgal z Rimom, s papežem. Saj se je ž njega norčeval in ga zasramoval, kot grje ni mogel. Ni toraj čudno, da je v svojem „bogoslužji“ odpravil tudi vse ono, kar ga je še na Rim spominjalo, mej tem

posebno še liturgični jezik latinski, to tako mogočno znamenje edinstvi sv. Cerkve. In kar je Luther delal po Nemškem, to so njegovi aposteljni delali povsod, kjer koli so širili njegov evangelij. Tako se je v naših deželah ravno Trubar toliko trudil, da bi izpodrinil latinski jezik iz cerkvenega petja in ga nadomestil z domačim. On sam pravi, da to ne gre na enkrat, ker še primanjkuje potrebnih pesmi v domačem jeziku in da se ljudstvo preveč ne razburi. In ljudstvo? Zgodovina pričuje, da je bilo spočetka zelo nevoljno s to spremembo, ker je ravno visoko cenilo vse naredbe sv. Cerkve. A s časoma se je udal. Goljufano je bilo kot za daritev sv. maše in sploh za vero, tako tudi za liturgični jezik.

Znano je dalje, kako se je pozneje začel širiti oni napačni humanizem, ki je v zadnji vrsti šel pač le na to, da bi vero posebno v višjih krogih in ž njo moč sv. Cerkve popolnoma oslabil. Najhujša žrtev tega humanizma je gotovo Jožef II. On je, zapeljan po teku časa, v katerem se že tedaj spozna vodilna roka lože, hotel poddržaviti cerkev, zmanjšati moč in veljavo papeža. On sam je hotel biti nekaj papež. Zato je tudi on zopet odpravil in odločno prepovedal latinski jezik pri cerkvenem petju in je natančno določil, kaj in kako se ima peti. Izdal je posebne pesmarice v nemškem jeziku katere so morali pevci rabiti tudi pri slovesnih mašah. Res, kar grozno se zdi človeku, ako prebira v zgodovini, kako strogo je, celo s pomočjo vojakov, hotel Jožef II. odstraniti liturgični jezik iz cerkvenega petja. Umevno. Saj je določeval, kaj in koliko časa imajo duhovniki pridigovati, koliko sveč ima goreti pri sv. maši itd.

In ta duh prevladajoče posvetnosti v cerkvenih stvarih, ki ga zgodovina pozna pod imenom jožefinizma, ohranil se je do najnovejših časov.

Mi le želimo, da vsi tisti, ki še niso prepričani o tem, sami, kedar jim je prilika, vzamejo v roke kako obširnejšo zgodovino in v njej pazljivo prebirajo posebno o luteranizmu in jožefinizmu. In prepričani smo, da, ako imajo ti doslej še razne predsodke proti reformi cerkvene glasbe, se jih bodo gotovo otresli kot vneti sinovi sv. Cerkve, ako bodo spoznali, da so ti bodisi posredno ali neposredno zgolj posledice teh dveh tako žalostnih in gotovo največjega pomilovanja vrednih prikaznij v cerkveni zgodovini.

Veliko ljudij je pač žalostno opazovalo toliko razdejanje na sv. mestu. Prepričani so bili, da tako ne sme dalje.

In res! Dobri Bog je obudil moža velikih zmognosti, trdne volje in železne vstrajnosti, ki je z močnim glasom zaklical propadli cerveni glasbi: Do tukaj in ne dalje! In ta mož, kateri je svoje življenje v posebni meri posvetil ravno reformi cerkvene glasbe je preblagi duhovnik dr. Frančišek Witt!

Čudovito je zares, kaj vse je ta veliki genij storil tekom svojega življenja za povzdigo cerkvene glasbe. Kot ustanovitelj cecilijanskega društva je razvil prelepo zastavo sv. Cecilije, pod katero je združeval najboljše moči od vseh strani, ki so hotele sodelovati za vzvišeni namen tega društva. Vstanovil je dva cerkveno-glasbena lista, v katerih je nevstrašeno zagovarjal pravice sv. Cerkve nasproti vsakomur. Res, veselje je prebirati posamezne letnike teh listov, iz katerih ven in ven odseva sveta navdušenost Witt-ova za pravo cerkveno glasbo. „Zeler domus

tuae comedit me!" In kaj naj rečem o Wittu kot skladatelju! Koga izmed onih, ki so bili ob zadnjem cecilijanskem shodu v Ljubljani popoldne ob 2. v uršulinski cerkvi, ni v dno srca ganila toli ljubeznjiva skladba Witt-ova „Ave Trinitatis sacrarium!" In takega duha so vse skladbe njegove, katerih je toliko število: maše i. dr. O vseh takorekoč velja le ena sodba: to je res „musica divina"! Zares, ne moremo si kaj, da ne bi temu velikanu cerkvene glasbe, ki je žalibog prezgodaj umrl, velikanu, na katerega ves cerkveno-glasbeni svet gleda s hvaležnostjo in z občudovanjem, zaklicali tudi v tem našem listu: Slava njegovemu spominu!

In to še tem bolj, ker tudi med našim narodom njegov glas ni ostal glas vpijočega v puščavi. Ne! Že pred več nego pred 20 leti se je tudi v naši škofiji kakor na drugih krajih po širnem svetu vstano nilo cecilijansko društvo, kateremu je tudi namen — da citiram iz „Pravil" samih: „Povzdiga katoliško cerkvene glasbe v smislu ter duhu sv. Cerkve, na podlagi cerkvenih določil in ukazov."

Kaj si morete misliti lepši namen! Da cecilijanstvo ne pozna družega namena, nego z lepim, cerkvenim petjem, kakoršno si je Cerkev sama določila, širiti čast božjo. Vse svoje moči poslužuje edino le Cerkvi in njeni službi. Le to hoče, kar Cerkev sama zahteva!

Kako lepo je vendar govoril Witt na VIII. splošnem cecilijanskem shodu vpričo več škofov in velike množice te le zares zlate besede: „Ne morem si kaj, da ne bi tudi danes iz nova ter v imenu celega društva, kar najslavesnejše zatrdil in obljubil: Ni pičice ne drugače, kakor hoče apostolski sedež, ki ima edini pravico, božjo službo vrejevati in določevati. Res tudi v našem društvu so mogoče razne sodbe in misli o tem in onem, n. pr. o sredstvih kako bilo mogoče reformo najboljše izpeljati. A eno je gotovo in to zagotovilo smem in morem v imenu celega društva dati častitim škofom: Nikdar več in manj in nikdar drugače, kakor sveta Cerkev sama hoče! V tem smo si vsi edini! Kdor tega stavka ne prizna in mu ne pritrdi tudi glede cerkvene glasbe, on ni ud cecilijanskega društva!" Te besede so nekako program vsem cecilijanskim društvom po svetu, tudi našemu!

Pojma „cecilijansko" in „cerkveno" sta si torej glede cerkvene glasbe popolnoma enaka, se krijeta.

Zato pa, ker ima le društvo tako lep namen, zato so jo cerkveni dostojanstveniki s tolikim veseljem pozdravili. Papež Pij IX. so jo slovesno potrdili in blagoslovili, ter mu kardinala dali za vrhovnega pokrovitelja. Tudi so udom društva podelili posebnih odpustkov. In Leon XIII! Kolikrat so pokazali svojo posebno naklonjenost temu društvu! Res v ponos mcrajo biti vsacemu cecilijancu besede, katere so 18. avg. 1880 l. govorili jezuitu P. Santi ju in kapelniku milanske stolnice Josipu Gallignani-ju, dvema vnetima cecilijancema, ki sta si veliko prizadevala, da bi to idejo tudi na Laškem spravila do veljave: „Bodite prepričani, da zagovarjate resnico, da se potegujete za dobro stvar. Le vztrajajte in nadaljujte začeto delo, prosim vas, in ne zmenite se za nobeno oviro in težavo. Resnica zmaga vselej, bodisi prej ali slej!"

Dovelj! Iz doslej povedanega že lahko posnamemo opravičenost cecilijanske ideje — saj porodila

jo je skrajna potreba! Posnamemo pa tudi lahko nje vzvišenost, — saj izzvala jo je v življenje najčistejša ljubezen do Boga in gorečnosti za svetost njegove hiše! —

In kaj iz vsega tega mora vsak posameznik posneti tudi za se, za svojo osebo? Da moramo mi vsi brez razlike, ki nam je svetost hiše božje in njegovega petja res mar biti, vneti — cecilijanci! Gotovo! Aut — aut! Ali je društvo slabo, potem proč ž njim, ali pa je dobro, koristno, potem ga moramo pospeševati! In, da je res dobro, to smo dokazali. Torej! sedaj se vprašajmo: je li temu tudi v resnici tako. Smo se li tudi mi že vneli in navdušili za to cerkveno društvo? Ali res spoznamo njega pomen? Ga pospešujemo, delujemo za njegovo idejo?

Žalibog — ne! Ko ne bi vedeli že prej tega, ob priliki X občnega shoda v Ljubljani, bi se bili morali prepričati, da se cecilijanska ideja med nami še ni vdomačila, kakor bi se bila že vendar enkrat morala, da je še ne poznamo, ne vemo ceniti!

(Konec nast.)

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice" za njeno petdesetletnico.

IX.

Kaj bi bilo brez krščanstva?

Ko bi krščanstvo mahoma izginilo z zemlje, kako bi se potem ljudem godilo? Da na to vprašanje odgovorimo, pogledimo pred, kaj krščanstvo dela.

Krščanstvo rodi sedaj ravno tisti sad, ki je znan že 1800 let. Dokaz zato naj se opira na zgodovino. Krščanstvo stori, da veruje kristjan trdno in zvesto v neskončno modrega Stvarnika, vesoljnosti, ki ve vse razmere človekove njemu v prid obračati, in jih v resnici tudi obrača. Le krščanstvo more storiti, da ima verni kristjan tudi sovražnika za svojega brata dasi gmotnega, in da prenaša njegove zopernosti, sovraštvo itd. Stiskanim, preganjanim, delavcu, beraču je krščanstvo palica, na katero se opira. Krščanstvo vzame orožje iz rok morilcu; hudodelnika stori, da spozna pregrešno hudodelstvo ter je obžaluje. Krščanstvo in njegova moč brzda strasti mogočnim, bogatinom, koder se vzdigujejo v napuhu in hočejo podložnike kakor sužnje teptati in tretji. Krščanstvo stori, da spoznajo prekucuhi, kako njihova toliko hvalisana pravila pripravijo človeštvo na kraj najhujše revščine in končne pogube. Nočem več naštevati dobrot krščanstva, prašam le: ako bi mahoma izginilo to krščanstvo, kaj potem? Potem smrt sovražniku! v bližnjem ni več brat; stiskani obupa, berač pade ko tiger na bogatina; hudodelec hvali svojo hudobijo za junaštvo; mogočnež jih spravi, kolikor moč pod oblast — iz človeka se naredi najhujša zver. Poganstvo se tedaj pokaže na dan, kakoršno je bilo pri Grekih in Rimljanih, ki so za tegadel tudi poginili. Znano je, da krščanski narodi, kadarkoli so zapustili krščanstvo, so bili vselej strašansko ponižani. In vendar se ima krščanstvo dandanes za pristransko reč, ali se hoče celo odri-vati, ako ravno kaže zgodovina brez števila žalostnih nasledkov tacega ravnanja.

Mladost se hoče dostikrat odrejevati brezverno, to se pravi, veruje naj se, kar se hoče, kaj ali pa

nič! Ali mar to uči krščanstvo? Ne! Sovražniki naši bi krščanstvo naj raji potrebili z zemlje. — Pa — kdo bi imel pri tem največ trpeti? Verniki gotovo ne, pač pa prostomiselniki, socialisti; kajti, kadar skipe človeške strasti, jih ne bodo mogli zaježiti, njih izmišljarije se bodo razodele za pošastne spake, za zapeljivce, lažnjive preroke, za volkove v ovčji koži.

Opomba. O današnjem času, ko povsod vre nevarni socializem, so taki premislili prav potrebni in primerni.

Sveti križevi pot.

(Nekoliko premišljevanja za sv. postni čas.)

(Konec.)

XI. Jezusa približejo na križ.

Marija, Janez in Magdalena so stali pod križem. — Marija je spoznala prva in ob enem več, kakor more spoznati kedaj kak drug, v trpljenju svojega Sina velikost naših grehov in velikost njegove ljubezni. Nismo ga samo na križ pribili, temveč ga tudi mučili v vsakem živcu njegovega telesa in žalili celo srce njegovo. Zato pa povzdiga On svoje roke nad nas — in nas blagoslavlja ter nam odpušča, nam daruje svojo kri in umrje za naše odrešenje.

Janez je bil med vsemi apostoli jedini zvest ljubitelj Jezusov; spremlja sv. Devico na goro Kalvarijo, gleda gori na križ in posluša besede svojega Gospoda, po katerih postane boleti polni Materi tolažljiv sin.

Magdalena je objela v nepopisni boleti in kesanju nad svojimi grehi les križa; na njo so kapale prve svete, zadostilne, pravne kaplje krvi.

Spoznanje, ljubezen, kesanje, te tri milosti so dobiček tvoji duši, če posnemaš svojega odrešenika in ostaneš pod križem njegovim.

XII. Jezus umrje na križu.

Ne daj, da bi sedmere besede, katere govori Zveličar na križu, zamrle na božjih ustnicah, ne da bi se odzvale v tvojem dejanju.

V življenju in smrti odpuščaj sovražnikom, milostno in ljubeznjivo jim vse oprosti, kot tvoj Gospod na križu!

V življenju in smrti želi sovražnikom in bližnjemu dobro, skrbi za-se manj kot zanje!

V življenju in smrti ne izgubi upanja na nebesa kljub velikosti in množini svojih grehov!

V življenju in smrti kliči v telesnih težavah na pomoč bližnjike, toda ne imej nerednih želja!

V življenju in smrti vstrajaj pri dušni zapuščenosti brez tolažbe, ne mrmraj, ne povprašuj, ne toži! —

V življenju in smrti misli in govori samo tedaj: „Dopolnjeno je!“ ako si kaj storil po božji volji! —

V življenju in v smrti izroči vse v božje roke, odtrgaj se od vsega, kar ti dušo navezuje na svet in na pozemeljske stvari!

XIII. Jezus počiva v naročju svoje Matere.

Marija gleda mrtvo truplo svojega Sina, šteje njegove rane, mu odvzame krono, in potegne trnje iz njegove glave, poljubljuje njegove rane v neizmerni boleti.

Ako trpljenje Gospodovo premišljuješ, preštej najprej svoje grehe; potem jokaj žalostno in vkloni ponižno svojo glavo, katera se je vkljub kesanja polnemu spominu, drznila ošabno misliti in se povzdigovati; naj prodre čut tvoje nevhvaležnosti kakor trn v te in poveljčuj usmiljenje svojega Odešenika.

Vsako sveto Obhajilo naj te vadi bolj in bolj v tem premišljevanju; sv-to truplo počiva v tebi, toda ne trdo in nemo kakor v naročju žalostne Matere, največje mučenice, temveč z živim mesom in krvjo, z neskončno ljubeznijo in milostjo.

XIV. Jezusa polože v grob.

Ko je videla Mati Božja, da leži njen Sin v grobu, je vedela, da bode vstal od smrti, šel v nebesa in se povrnil v veličastvo svojega Očeta, vendar je bila in ostala tako otožna! Vedela je, da bode morala sama še ostati na zemlji, katera je pila kri njenega Sina; med ljudmi, ki so Ga topli, bičali in umorili; — v Jeruzalemu, ki je gledal Njegove čudeže in poslušal Njegove nauke, pa Ga je vendar zavrgel; — v bližini Golgate, kjer je kronano, božjo glavo nagnil. Živeti bi še morala, a Njega ne gledati; zato je ostala Mati Zmagalca in Sinu Božjega otožna; v duhu je prešla od stopnje do stopnje „križevi pot.“ Sočutje in hrepenenje bi jo umorilo, le naročilo umirajočega Sinu — ljubezen do nas, ki smo bili odrešeni, jo je ohranila.

Uči se od nje, kako bodi otcžen in ljubeč; naj ti bodo vzor v vsakem dobrem, Bogu dopadljivem hrepenenji.

Sveta Marija, vodi nas po potih svojega Sina! Amen.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Višnje Gore. 2. marcija je umrl naš preč. g. župnik Jakob Razpotnik. Pogreb se je vršil 4. marcija jako slovesno. Zbralo se je bilo 23 duhovnikov prijateljev rajnega gospoda. Sprevod je vodil veleč. g. dekan Andrej Drobnič iz Šmarja, slovesno črno sv. mašo pa je daroval preč. gospod Štefan Jaklič, župnik Šentviški, in še trije drugi duhovniki so darovali maše za rajnega. Učiteljski zbor je zapel gospodu župniku lepo nagrobnico. Govor je imel čast. g. Andrej Pipan, župnik Poliški. Kako priljubljen je bil rajni župnik svojim faranom, je pokazala natlačeno polna cerkev in glasno ihtenje mej cerkvenim govorom. Njegova dela gredo za njim. Lepo prenovljena cerkev, razširjeno pokopališče, popravljene ceste spričujejo o njegovi vsestranski skrbi in delavnosti. Bog mu povrni ves trud v nebesih. Svetila mu večna luč!

V Planini se pokopali 4. marcija princa Ernesta Windisch Graetz-a, ki je umrl na otoku Korziki v najlepši dobi svojega življenja, komaj 24 let star. Pri pogrebu je bilo mnogo odličnih gostov. Med drugimi je prišel iz Češkega bivši ministerski predsednik knez Alfred in iz Dunaja nadzornik vojaštva knez Windisch-Graetz. Iz Planine se je udeležila pogreba šolska mladina z učiteljstvom, društvo Marijinih otrok, požarna bramba in ogromna množica občinstva vseh slojev. — Krsto so nosili knežji logarji, svetili so domači uradniki. Sedem gg. duhovnikov, na čelu jim č. g. dekan cerkniški, Kunstelj, je vršilo cerkvene obrede. Ves pogreb je pokazal, kako čisla vse ljudstvo preblago in pobožno rodbino. Tudi rajni princ je bil

uzoren katoličan. V časten spomin bodi povedano, da se mu je posrečilo, celo mej tovariši upeljati marijansko kongregacijo, ki je štela 18 članov. Z Marijinim presv. Imenom na jeziku je sklenil kratko a pobožno življenje. Naj v miru počiva!

Iz Črnomlja. 4. marca. V sredo smo pokopali našega mladega gosp. župnika Fr. Mundo. Prišli so komaj pred 16. meseci na svojo faro v Črnomelj. V popravljeni cerkvi niso nikedar maševali. V kratkem času so si pridobili srca vseh faranov. Pogreb je bil veličasten, duhovniki nemškega reda so se ga udeležili v redovni obleki. Ko so prinesli župnika v cerkev, je ljudstvo tako jokalo, da ni bilo skoro nič slišati petja duhovnikov. Pred šestimi tedni so bili šli v Kandijo, da bi se ondi pozdravili, ali ko so videli, da ni več upanja, povrnili so se nazaj, da bi počivali med svojimi farmani. Sedaj počiva v Beli Krajini sin zelene Štajerske. R I P.

Iz jugoslavske Bosne. V slavo Bogu trojednemu, v češčenje ženina Marije Device, krušnega očeta Kristusovega sv. Jožefa — sv. nazaretske Družine — sestavljamo že četrto leto velepotrebno novo cerkev, v novi rimokatoliški občini med razkolnimi kristjani in mahomedanci. Neskončno je dobrotljiva previdnost Božja, čudovite so priprošnje in pomoči sv. Jožefa! Imeli smo 16 gld. cerkvenega denarja, ko smo se podstopili tolikega podvzetja; na novo nastajajoča rimo-katoliška občina, večino sestojeca iz vbožcev delavskega stanu, bi potrebovala podpore za razvitek in okrepljenje. Mislite si: kupiti neobdelano golo zemljo, ali pa z grmovjem zaraščeno, koliko truda, časa in tšokov preden se obdela v njive, travnike in vrtove, ter donaja v bogim družinam prevžitek; toda treba bilo je na pridobljena zemljišča staviti si stanovanja za ljudi in živino. Ni bilo in ni mogoče, da bi sami iz svojega postavili in oskrbeli prepotrebno cerkev. In to tam, kjer je še nikoli ni bilo, v kraju kjer je večina drugovercev.

Z velikimi in mnogimi težavami, pomanjkanjem in naporu zidamo hišo Božjo in sv. Jožefa štiri leta in ne moremo jo še dogotoviti brez nove milodarne pripomoči krščanske ljubezni. Lepo, častito in vzvišeno vidno znamenje dobrodelne ljubezni krščansko-slovenske cerkve sv. Jožefa — sv. Družine — stoji na lepem kraju mesta Prjedor, na jugoslavenski zemlji Bosne; dviga se proti nebu kot krasni spominek vernih bratov in sester slovenskih, ter njih ljubezni do Jezusa, Marije, sv. Jožefa in vbožih bližnjih svojih. Samo treba je spominek vaše dobrodelne ljubezni zunaj in znotraj dogotoviti, olepšati in z najpotrebnejim oskrbeti in napraviti, pa bode jedna najlepših cerkev sv. Jožefa — sv. Družine — v Jugoslaviji.

Zatoraj se še obrnemo do vernih Slovencev, k vsem častilcem sv. Jožefa in sv. nazaretske Družine, k vsem ljubilcem Jezusa, Marije in sv. Jožefa s prošnjo, v njihovih imenih, za pomoč, da to dogotovimo, kar smo z vašo milodarno pomočjo postavili in pozidali.

Treba je cerkev in polovico zvonika zunaj ometati, znotraj cerkvene stene vgladiti in polepšati; potreba je glavnega oltarja sv. Družine, družega altarja lurdске Matere Božje in tretjega sv. Antona Padovanskega; treba je prižnice, krstilnice, obhajilne mize in dveh zvonov.

Dobrodelno pomagati, kjer je večja in nujnejša potreba, kjer večje pomanjkanje, je toliko večje in zaslužnejše dobro delo; posebno ako je za krščansko rimo-katoliško stvar in napravo, da se širi, množi in povečava slava Božja, sv. vera, sv. cerkev in pravi blagor bližnjega. In vse to je jako potrebno v tej jugoslavenski pokrajini, kjer je še velepotrebni in mnogo pomenljivi rimo-katoliški slavenski misijon. Rado se ono, kar je bližje, premalo ceni, le kar je daleč, se bolj slavi; toda v Evropi, blizu vas in v Jugoslaveneniji je še neizrečeno mnogo potrebno za krščansko rimo-katoliško stvar.

Krščanska ljubezen bila bi in tudi pravo krščansko socijalstvo, ako bi oni kraji, kjer imajo zadostno ali še preveč cerkva, pomagali za stavbo hiš Božjih v one kraje, kjer jih je premalo, kjer jih celo ni, kjer se krščanstvo rimo katoliško širi in množi, kjer je treba vse na novo oskrbeti in napraviti, pa vbožni katoliki med drugoverci sami ne morejo.

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Dunaj. Volitve za državni zbor v peti kuriji so končane. Izvoljeni so sami krščanski socijalisti, med njimi neutrudljivi dunajski podžupan in voditelj krščanskih delavcev dr. Lueger. V mestu samem so si priborili 5 mandatov vkljub silnim agitacijam židov in njihovih hlapcev, ki so se posluževali najnesramnejših sredstev. Na Nižje Avstrijskem so zmagali vsi štirje krščanski socijalisti. Bog živi zavedno krščansko ljudstvo!

Švica. Lucernski časopis „Vaterland“ prinaša poročilo, da je naš presvitli cesar podaril povodom Kanizijevega jubileja cerkvi Notre-Dame krasno okno. — Starokatoličanstvo tudi v Švici pojema, dasi zlasti starokatoliški duhovniki mnogo prizadevajo, da bi dobili novih privržencev, toda vkljub vsem lažem zoper katoliško cerkev nimajo sreče.

Rim. Letos ob obletnici izvolitve papeža Leona XIII. so otvorili v Karpinetu bolnico za ženske. Stroške za ta dobrodelni zavod, ki je preskrbljen z vso potrebno opravo in orodjem, kakor ga zahteva napredek zdravilne vrednosti, prevzeli so sv. Oče.

Sv. Oče so bili odposlali v Aleksandrijo msgr. de Sogaro, da bi uredil zgrajenja novega semenišča za katoliške Kopte. Angleška oblastva so mu pomagala pri tem podjetju, vsled česar so bili sv. Oče jako veseli. Še celo razkolni Kopti so vsprejeli papeževega odposlanca z vso dostojnostjo. Upati je, da jih v kratkem več prestopi v katoliško cerkev. Msgr. Sogaro, ki je bil prej apostolski vikar v Sudanu, pravi iz lastne skušnje, da ne bo dolgo trajalo, da se bodo vsi razkolni Kopti iz Egipta in Abesinije povrnili v pravo cerkev Kristusovo.

Umrli je general Cadorna, ki je 20. septembra l. 1870. načeloval četam, ki so vzele pokojnemu papežu Piju IX. Rim. Prej tako slavljen od papeževih sovražnikov, umrl je skesan in popolnoma pozabljen.

Koristna družba. V Rimu, Neapelju, Milanu in Turinu so ustanovili že pred dalj časa družbo, kateri je namen zagovarjati pred sodnijo žaljeno čast duhovnikov in pa odpravljati krivice, ki se gode cerkvi in njenim napravam. Zadnji čas se je ustanovila taka družba tudi v Florenci. Predsednik jej je advokat

Ciaranfi. — Ali bi ne kazalo ustanoviti tudi v Ljubljani družbe jednakega smotra? Sicer se utegne primeriti čez nekaj časa, ga bode vsak nepridiprav javno zabavljajal veri in duhovnikom, ne da bi ga kdo postavil nazaj v meje dostojnosti. Kaj menite?

Kako posvečuje nemški cesar nedelje? Nemški cesar obišče vsako nedeljo v grajski kapeli službo božjo. Pridige ne smejo trajati dalj časa nego 20 minut. Kedar se mudi cesar v Postdam-u obišče vselej vojaško cerkev. — Zanimivo je videti službo božjo na ladiji. Tu bere navadno on sam kako poglavje iz sv. pisma in potem je razlaga. Večkrat sam pridiguje, toda njegove pridige so večinoma zelo kratke. On ima po protestantskem mnenju kot poglavar evangelske veroizpovedi vso pravico v cerkvenih zadevah. Kako strogo zahteva nedeljski počitek se vidi iz tega, da se ni hotel nekoč vdeležiti veselice na ladiji, ker se je vršila v nedeljo.

V tem oziru smo v Avstriji, dasi smo katoliki, na slabšem stališču. Pri nas se premalo ozir jemlje na nedelje. Koliko veselice, plesa in drugih nerodnostij se zgodi ravno v nedeljah. Dolžnost vsakterega je, da praznuje sedmi dan in počiva, kakor je storil Bog sam.

Holandija. Holandska kraljica je podarila prednici usmiljenih sester v Tilburgu viteški red Oranien-Nassan. Tako velikega odlikovanja še ni do sedaj dosegla še nobena ženska. Ko je nekoč potovala kraljica s prestolonaslednico princezino Wiljemino po deželi, obiskala je tudi več samostanov usmiljenih sester. Jako laskavo je izrazila opetovano svoje veselje in zadovoljnost, da tako požrtvovalno delujejo sestre pri bolnikih in drugih sirotah. Usmiljene sestre imajo v Holandiji, ki je glede na prebivalstvo večinoma protestantovska, v šolah 45.700 otrok, katere jako marljivo in vestno podučujejo. Holandska kraljica in prestolonaslednica sta kalvinki, a vendar cenita katoliške samostane.

Recept, katerega priporočajo francoski prostožidarji svojim somišljenikom. Sledeči recept so poslali francoski prostožidarji bratom in sestram svoje družbe: Boj proti veri in proti duhovščini; dolžnost vsakterega je, da se bori z vsemi močmi proti redovnikom ter deluje na to, da se odstranijo in razpuste vsi samostani bodisi moški ali ženski. Vsi prostožidarji naj natanko pazijo v cerkvah na vsebino govorov ter naj zapišejo vse besede, ki se jim zde razžaljive in naj jih odpošljejo voditeljem, da zamorejo vložiti tožbo proti dotičnim duhovnikom. Vsi pa naj delujejo z združenimi močmi, da vzbude v ljudeh sovražstvo do samostanov in do duhovščine.

To je ono pogubno navodilo, po katerem se ne ravna samo prostožidarji ampak tudi vsi nasprotniki cerkve, v prvi vrsti liberalci in socialni demokratje. Varujte se torej teh ljudij!

Iz Male Azije se poroča, da prestopi v kratkem več razkolnih Armencev v katoliško cerkev. Njih novi patriarh je bil katoličan in se je šolal v Rimu, pozneje pa je odpadel. Bog daj, da bi zgubljeni pastir kmalu pripeljal svojo čredo v pravo Kristusovo cerkev.

I. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezus vega Srca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samonore, odpad in brezverstvo, prešeslovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolan za zdravlje.

Listek za raznoterosti.

Slovesno umeščen je bil v torek mil. gosp. novi stolni dekan ljubljanski dr. Andrej Čebašek. Združenju čast! Na mnoga leta!

„Poziv“ do sv. Očeta. Pred nekaj dnevi je dobil sv. oče od notarja v Gyöngyöns (na Ogrskem) sledeči poziv:

P. n. papež Leon XIII.

bivajoč v Rimu, v Italiji, v Vatikanu.

se pozivlja, da pride zanesljivo (!!) dne 15 t. m. ob treh popoldne pred podpisane kr. notarja radi zapuščine upokojenega župnika Antona Gyürkyja. Isti je naprošen, da prinese seboj pristojbino v znesku 5 gld. 75 kr. (!!)

Umrli župnik Gyürky je zapustil namreč v oporoki 20 gld. papežu. Vsled tega je bil papež „povabljen“ k razpravi radi zapuščine. Vendar se ta „kraljevi“ notar jako moti, če misli, da se je s tem svojim ravnanjem kaj „postavil“, kajti s tem je dal le nov dokaz, da so Madjari surov, barbarski narod, ki se kljub tisočletnemu bivanju mej olikanimi narodi niso privadili omiki, in ki še vedno najbolj sodijo — v srednje azijske pustinje.

V Gorici je pristopila v katoliško cerkev luteranka, doma iz Prusovskega, stara 25 let, po imenu Herminija Weber. Krstil pod pogojem in obhajal jo je preč. o. Pavissich, birmoval pa novoimenovani krški škof milostljivi msgr. dr. Mahnič.

Ključ do nebeških vrat. O bratu Ivan-u de Soto, iz družbe Jezusove, se pripoveduje sledeča zanimiva in poučljiva dogodbica. — Ta krepotni redovni brat je vse svoje žive dni opravljal v samostanu službo — krojača. Ko je prišla njegova smrtna ura in se je z molitvijo in sv. popotnico pripravil za smrt, je poprosil slednjič okoli stoječe, naj mu ne odreko zadnje prošnje ter naj mu dajo s šivalne mize — šivanke. Jako se čudeči očetje ustrezajo njegovi prošnji. Ko pa je dobil brat šivanke v roke, jih je povzdignil kvišku in veselo zaklical: „Glejte, moji ključ do nebeških vrat!“ Po teh besedah zatisne mirno oči in izdihne pobožno svojo dušo. Cenjeni bralci gotovo umejo, kako lep in koristen nauk tiči v teh dveh besedah, in da ima takisto, kakor pobožni krojač v šivankah, lahko tudi kovač v svojem kladivu, delavec v lopati, učenjak v peresu i. t. d. ključ do nebeških vrat.

Marija, pribežališče grešnikov. V mestu N. je bil misijon. Med drugimi, katerim ni bil misijon po volji, je bil tudi mladenič, ki je dosedaj jako razkošno in pregrešno živel. Hotel se je odpeljati, da bi se umaknil misijonu, toda neki notranji glas ga ne pusti ter ga sili, da naj gre k pridigi.

Milost božja mu je postavila pred oči njegovo prejšnje življenje in videl je pred seboj globok prepad

pregreh, katere je bil storil v svojem življenju. S skesanim srcem je šel v cerkev, pokleknil pred misijonarja in se spovedal. Misijonar se začudi nad spreobrnjencem in ga vpraša, kaj je vsaki dan molil. „Pozabil sem vse molitve“ dejal je mladenič. „še celo Oče naša ne znam več; samo Češčeno Marijo molim vsaki dan, ker mi je to priporočala moja mati na smrtni postelji.“ — Marija ni pozabila mladeniča, akoravno je živel tako pregrešno, temveč mu je izprosila milost, da se je spreobrnil.

Junaška žena. Ko so vzeli v 7. stoletju Turki Afriko, pobili so večino kristjanov; samo nekaj otrok in žen so odpeljali s seboj, da so jih prodali na trgih kot sužnje. V obližju mesta Tunis so oropali prijazno hišo, umorili gospodarja in tri starejše sinove, mater in pet manjših otrok pa so zvezali in odpeljali. Ko pa je ta vsa obupana vsled smrti moža in starejših sinov premišljevala, kako se bo njenim še živim otrokom v sužnjosti slabo godilo, da bodo prišli ob vero in da jih ne bo morda nikdar več videla tudi ne v večnosti, tedaj je padla vsa zmučena na tla, objela kolena neusmiljenih Turkov in zakričala: „Vrnite mi moje otroke!“ Z divjim smehom so sunili ubogo mater proč. Toda ona se ni dala potolažiti in je javkala, da bi se je bil tudi kamen usmilil. „Dobro, dobila boš svoje otroke“, pravi načelnik roparske čete. „Vstopite se vsi Turki v dve vrsti, pustite toliko prostora, da bo med obema vrstama lahko šla krščanska žena; potegnite meče, napnite loka in nastavite puščice.“ Sedaj postavi načelnik na jeden konec mater, na drugi konec pa otroke in pravi: „Sedaj, žena, lahko dobiš svoje otroke, ako hočeš priti do njih čež sredo; vi Turki pa jej ne prizanašajte, ampak posekajte jo z meči, puščicami, noži in loki!“ Ko zagleda mati krvave meče, se zgrudi na tla. Sedaj vstane ter milo pogleda otroke na drugi strani, prosi Turke, da bi jej prizanesli — toda zastonj. „Ako ne greš skozi sredo, ne dobiš otrok“, pravi načelnik. Trikrat vstane mati, pogleda otroke in smrtonosno orožje in trikrat se zgrudi nezavestna na tla. Sedaj vzdignejo kruti Turčini svoje meče in loka ter pomerijo na otroke. Mati to videča se ne more obotavljati, ogrne svoje telo z belim plaščem, pogleda še enkrat svoje otroke in zdirja čez sredo. Toda grozovitneži jo na mah posekajo in z razbito glavo, s prebodenim telesom, vsa krvava pade mrtva na tla. „Sedaj, krščanski otroci, ste prosti“, pravi načelnik Turkov, „sedaj lahko odidete, kajti mati vas je s svojo krvjo odkupila.“

Spreobrnjena mlekarica. Nedavno umrli P. Sustin v Parizu je hotel na vsak način spreobrniti mlekarico, ki se ni hotela spovedati. Dostikrat jej je prigovarjal, toda njegove besede so bile bob v steno. Tu si izmisli blagi mož dobro sredstvo. Nekega dne se povabi na zajuterk k mlekarici. Dá si prinesiti mleka pred prag, kjer je prodajala. Mimo idoč ljudje so se jako čudili temu prizoru, toda P. Sustin se ne zmeni za to. Mlekarica je bila vsled tega jako ponosna, da je mogla postreči duhovniku pred ljudstvom. V njenem srcu se je rodila hvaležnost in takoj prihodnje jutro je prišla k spovedi.

Spreobrnjenje socijalnega demokrata. Slavni pridigar Alban Stolz pripoveduje sledečo resnično do-

godbo: Katoliškega duhovnika sreča na poti socijalni demokrat in mu ošabno pravi: „Poberi se, far!“ Duhovnik se ustavi ter ga pohlevno vpraša, zakaj ga je tako surovo pozdravil. Delavec obmolkuje. Na to mu duhovnik začne razlagati, da dušni pastirji ubožcem ne žele nič slabega in da jih ne mučijo, kakor delajo marsikateri drugi gospodje; duhovniki vedno zahajajo in obiskujejo ubožce, ako so bolni in za to ne zahtevajo nikakega plačila. — Po teh besedah se odkrije delavec ter ves skesan pravi: „Prav imate, častiti gospod! Ravno prej sem bil na demokratičnem shodu, kjer se je na podlež način zabavljalo proti duhovnikom, zato sem v svoji jezi izusil osorne besede, ko sem vas srečal.“

Čez nekaj časa pride dotični delavec k duhovniku na dom in prizna, da ni bil že 7 let pri spovedi ter napravi dolgo spoved.

Fog daj, da bi tudi pri nas uvideli socijalni demokratje pravo pot ter storili jednako, kakor je storil omenjeni delavec.

Koliko je vredna potrpežljivost? Če bi podelil Bog človeku tako moč, da bi mogel mrtve obujati, bi mu manj dal, kakor če bi mu podelil potrpežljivost. Kajti za čudodelno moč, da bi mrtvece obujal, bi bil jaz Bogu dolžnik; za potrpežljivost je pa Bog moj dolžnik. Potrpežljivost, — o prečudovita stvar! Bog mi jo podeli in postane vsled tega moj dolžnik! (Sv. Krizostom.)

Bogu ni toliko ugajalo, da je storil Job v zdravih dneh veliko dobrih del, kakor to, da je v potrpežljivosti prenašal toliko bridkostij. (Sv. Frančišek Saleški.) Boljše je, da je kdo potrpežljiv kakor močan, in kdor premaga sebe samega, stori boljše, kakor bi si mesto osvojil. (Sirah.)

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Jožef Benkovič, kapelan v Naklem, 32 gld. — Č. g. Anton Kržič, profesor, 5 gld. 30 kr. — Iz Besnice, 1 gld. — Č. g. Ant. Frankheim, dekan v St. Jerneju, 6 gld. 55 kr. — Šolarji iz Dražgoš, 1 gld. 10 kr. — Po g. Iv. Kiferlu iz Dutovelj, 2 gld. — Preč. g. J. Rozman, kanonik 30 gld. — Č. g. Fran. Perpar, župnik v Zagradcu, 4 gld. — Č. g. dr. Iv. Koren, kapelan v Dobu, 37 gld. — Č. g. Blaž Petrič, župnik v Velesovem, 12 gld. 50 kr. — Č. g. Fran. Bleiweis, nunski katehet v Škofji Loki, 50 gld.

Za monsign. Jer. novo dijaško mizo: Po č. g. franč. gvardijanu iz Kamnika, 3 gld. — Č. g. J. Rozman iz Rakitne, 4 gld. — Neimenovana, 1 gld. zaradi uspeha pri volitvah. — Iz Dražgoš, 2 gl.

Za Salezijance v Turinu: Č. g. Val. Skul, vpok. župnik, 2 gld. — Iz Idrije, 3 gld. 20 kr.

Za Marijanišče: Iz Dražgoš, 1 gld.

Za kruhe sv. Antona: M. C. 1 gld. — Kr. Pr. iz Št. Vida, 1 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. J. Rozman, župnik v Rakitni, 3 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. J. Rozman iz Rakitne, 3 gld.

Za razširjanje sv. vere: Iz Besnice, 1 gld. 5 kr.

Za Bosno: Č. g. J. Rozman iz Rakitne, 2 gld. 50 kr.

Za Bolgarijo: Č. g. J. Rozman iz Rakitne, 2 gld. 50 kr.

Za misijone v Namakvi: Neimenovan, 5 gld. — Neimenovana, 8 gld.